

[Arne Christiansen]

Lord Carrington, da han præsenterede Londonrapporten sidste år.

Etableringen af en snæver stab til at støtte formandskabet, når det gælder det politiske samarbejde; ja, det turde være en selvfølge, hvis man mener noget med dette samarbejde, at man også har værktøjerne til stede. Det er mig ufatteligt, at det skulle kunne give anledning til nogen som helst form for diskussion eller bekymring, medmindre man da ønsker at vildlede befolkningen.

Endelig synes jeg, det må hilses med stor tilfredshed, at man har vedtaget den automatiske procedure for samarbejdet i krisesituationer, så man hurtigt og klart kan finde frem til et standpunkt, hvor det kan gøre indtryk, når de europæiske lande inden for EPS kan tale med én stemme i den internationale situation.

Jeg har her søgt at skitsere venstres syn på det europæiske politiske samarbejde, som det eksisterer i dag, og som det bør udvikles i fremtiden. Jeg har først og fremmest rettet min kritik mod de erklærede modstandere og deres forsøg på vildførelse af befolkningen, men jeg skal ikke lægge skjul på, at regeringens og regeringspartiets forhold til det, jeg kalder tabuområderne, også undertiden kan give anledning til lidt bekymring.

Jeg vil gerne igen minde om den trussel, som kombinationen venstreorientering og snæver nationalisme udgør mod videreudviklingen af det europæiske samarbejde, og, tror jeg, også en trussel mod den europæiske konstruktion, som det under gunstigere politiske og økonomiske konjunkturer er lykkedes at bygge op som et modstykke til det Europa, der tidligere var præget af krige.

Det er ikke et spørgsmål om at være med eller ej, det er derimod et spørgsmål om at bevare og udbygge et samarbejde, som vi ikke kan være foruden.

Holger Nielsen (SF):

Jeg skal ikke tærskle langhalm på, at EF-tilhængerne før folkeafstemningen i 1972 sagde, at EF var et økonomisk anliggende, som ikke havde noget med udenrigspolitik, endsige sikkerhedspolitik at gøre, blot konstatere, at det sagde man. Londonerklæringen, som vi diskuterer her i dag, er endnu et udtryk for et brud på løfterne fra 1972.

Jeg tror, det er nyttigt at se opprioriteringen af det politiske samarbejde i sammenhæng med den almindelige krise for den økonomiske integration. Som de svære forhandlinger i denne tid viser, er der store vanskeligheder i den fælles landbrugspolitik. Man skændes om, hvem der betaler hvor meget til den fælles pengekasse. Disse vanskeligheder er ikke overraskende for os. Det forekommer os eksempelvis nærmest naturstridigt at ville forme en fælles politik for den europæiske landbrugssektor med alle dens enorme strukturforskelle, og den almindelige økonomiske krise uddyber disse vanskeligheder.

Det er derfor ikke overraskende, at de såkaldte flommeeuropæere, som en tidligere dansk markedsminister så poetisk har kaldt dem, forsøger at bringe skub i integrationen gennem mere snævre politiske initiativer. Men det er samtidig usandsynlig farligt, specielt i den nuværende situation, fordi der ligger en fristelse for en dansk regering til at gå ind i en handel på dette område. Der er jo i høj grad tale om, at det er de kortsigtede danske landbrugsfordele, der vil mærke kniven under de frontalangreb, den fælles landbrugspolitik udsættes for. Derfor ligger fristelsen ligefor. Vi giver indrømmelser til flommeeuropæerne med hensyn til det politiske samarbejde – indrømmelser, der ikke direkte koster penge – imod, at vi kan beholde de kortsigtede pengefordele, der ligger i den fælles landbrugspolitik.

SF har tidligere sagt – og det mener vi stadig – at vi ikke i alle tilfælde har noget imod, at den danske udenrigsminister tager ned og taler med sine kolleger i de andre EF-lande. Det er der f. eks. i forholdet til Mellemøsten kommet noget godt ud af, i al fald noget, der var bedre end det, der var i forvejen.

Men der ligger noget bekymrende i, at der sker skridt i retning af en yderligere formalisering af EPS-samarbejdet. Der er noget bekymrende i, at Kommissionen nu direkte skal inddrages i samarbejdet på alle planer. Der ligger noget bekymrende i, at nu skal sikkerhedspolitik inddrages. Udenrigsministeren forsøger at neddæmpe betydningen af, at Kommissionen nu direkte inddrages i det politiske samarbejde. Han siger, at der blot er tale om, at Kommissionen nu bliver sidende, hvor man før forlod lokalet, når EPS